

צרפת

הדולרים הביאו מות

כאשר תושבי צרפת חולקו בשנות ה'מלחמה לשלושה סוגים כדי להקל על סדרי קיצוב המזון, קיבלו בני הנוער (17-13) כרטיסים עם האותיות "ג' 3". המלחמה עברה ועמה הקיצוב. "ג' 3" נשאר בתור מושג, שמיכינו לנודע הצרפתי שכבש, לא מזמן, את כותרות העיתונים.

באוקטובר 1948 ביקרו קלוד פנקוני, בן 18 וניקול בת ה-16 אצל אלן גוואדה, 17, בן מזכיר עיריית פריס. שני הבחור ריב, סטודנטים באותה אוניברסיטה, השתדלו להעמיד פני הרפתקנים גדולים כדי לעשות רושם על הבחורה.

אלן סיפר שהוא בשרות האינטליגנסי הבריטי, הפ. בי. אי. האמריקאי, מברית נשק לארץ-ישראל. הוא טיפוס הרפתקן המושלם שהגא אהובה לא חסרה לו: הלנה היפה (הגרה בדירה שאלן קנה עבורה) עם ילדם. גם פנקוני סיפר על הרפתקאותיו המדומות, והשתדל לבטל את סיפורי חברו, אולם בסתר לבו האמין בהם. ביחוד כאשר אלן הוציא מעטפה גדולה מכיסו, לקח ממנה חבילת דולרים אשר הוא תכנן למגירה, כלאחר יד.

פנקוני היה בחור חלש-אופי ומאוהב. הוא סבל מהתנגות של ניקול הנותנת לו לנשקה למרות שהסכימה להתארס עם בחור אחר. וכך, כאשר הורי ניקול רצו לשלחה לפינימיה רחוקה, הסכים לחטוף אותה ולברוח עמה לאנגליה. אולם מניין יקח את הכסף הדרוש לכך? פנקוני שפך את לבו בפני חברו, ברנרד פטי, השונא את אלן שקרא לו פעם "בן זונה".

"פשוט מאד", אמר פטי בהתלהבות, "צריכים לחסל אותו". יחד עם ניקול, ערכו שני הבחורים תכנית לחסל את אלן ולקחת את כספו. הם יזמינו אותו לטיול ביער מלנו, בסביבת פריס ושם יש מקום נוח לגמור אותו. ניקול הלכה לאלן וניסתה לעורר בו את תאוותו. היא גילתה לו את האהבה העזה והסבירה שרק הוריה מפריעים לה לצאת אתו. אם יכתוב לה מכתב פרידה, יקלו הוריה בשמירתם הקפדנית והיא תוכל לראות אותו בקביעות.

אלן הופיע מגילוי אהבה זה, אך כתב מכתב בו הודיע על נסיעתו לקנדה. את המכתב מסר לניקול. משם היא הלכה לבית ארוסה על מנת לפגוש את פנקוני.

פנקוני הוציא אקדח (אשר פטי גנב מאביו, קצין משטרה) ואיים על הארוס. "ניקול היא שלי ואל תעז לעמוד בינינו".

המשטרה תחפש בנמלים. בשעה הקבועה, בא אלן למפגש. שם מצא את פנקוני לבדו. "ניקול ביקשה לסיחה, אינה מרגישה בטוב". פטי איחר, כאשר אלן התחיל להראות סימני חוסר סבלנות, שכנע אותו פנקוני לנסוע ליער מלנו.

"פטי יבוא יותר מאוחר", אמר לו. לפני הנסיעה הטיל את מכתבו של אלן לתיבת דואר. עכשיו אפשר להרגו בלי פחד: המשטרה תחפש את הבחור בנמלים ובאניות ובמלגות לקנדה. בהגיעם למלנו, העיף פנקוני מבט חטוף במפת המקום שצויה ע"י פטי. בכל זאת התקשה למצוא את השביל המוביל למקום נסתר, החליט להכנס לגן של בית שנראה עזוב. הוא נתן לאלן לעבור לפניו, ירה כדור בגבו. אלן צנח ארצה. פנקוני רצה להיות בטוח, הלם בקת האקדח על ראש חברו. או הכניס ידו לכיסו של אלן והוציא 247 פרנק (פרנק — פרוטה, לערך). הוא התנחם:

אין דבר, ילך לדירה ויקח את הדולרים. אולם אלן לא מת. כעבור זמן מה חזרה הכרתו, הוא זחל עד לכביש ונאסף ע"י מכונית עוברת. ברנרד פטי, שהגיע למקום באיחור, ראה את חברו אך לא אמר דבר. הוא חזר לפריס להזהיר את פנקוני.

בזמן החקירה, נמנע אלן מהזכרת שם פנקוני. הוא מבולבל, אינו יודע מה קרה. אך הוא זוכר שהיו בגן פרטי ואם יגלה כי היה עמו חבר, הוא עלול להכניסו בבזק. הוא אמר למשטרה שראה את פטי, בהיותו מוטל על האדמה. המשטרה מצאה את פטי, התחילה בחקירה שיגרתית. אולם פטי חשב שה' משטרה כבר ידעה את הכל. הוא התמוטט וגילה כי פנקוני הוא אשר רצה. הלה הודה שרצה, טען שעשה זאת מתוך קנאה. הוא עדיין האמין בדולרים ואינו מגלה את הסיבה האמיתית שהניעה אותו לפשע.

הוא הצליח להבריח פתק לחבר מחוץ לבית הסוהר בו הוא אומר לו לחפש את כתובת הלנה, אהובת אלן. האוצר ימצא אצלה, ללא ספק, אולם חיש מהר נתברר כי הלנה אינה אלא בודתה, פרי דמיונו של אלן המשתדל לעשות רושם על חברו. כאשר הראה השופט את הדולרים לפנקוני, התמוטט הצעיר ופרץ בבכי: לא היו אלה אלא פתקי-תעמולה של הגרמנים, שנשאו על גבם את הכתובת: "האם יפלוש?"

טענות ההגנה כי הצעירים עשו את מעשיהם מתוך אי-הכרה ברורה לא הועילו. גם נימוק גילם הנמוך לא השפיע על החלטת השופט. רק העובד זה שטרם הגיעו לגיל 18 (גיל הבגרות האזרחית בצרפת) הצילה את פנקוני ממוות ופטי ממאסר עולם. במקום זה נידון פנקוני לעשר שנות מאסר (עונש מקסימלי לעבריין צעיר) ופטי לחמש שנים. את ניקול ישפטו לחוד, בפני בית-דין מיוחד אך איש לא חשב כי היא, גורם כל העניין, תצא ללא עונש חמור ביותר.

50 אחוז של הצלחה

כל משטרת אירופה (העולמי) עדיין מחפשות את מקלין וברגיס, "שני הדיפלומטים האנגליים" כפי שהם נקראים עתה. אולם איש אינו יודע בבטחה אם הם חיים או היכן הם נמצאים. איש מלבד ז'ול קלטה, "הם חיים. אך המעצר", הוא אומר. היכן? את זאת יגלה רק למשטרה — אם המשטרה תשאלנו. וכאמכתא הודעתו זו, מראה קלטה נתח מענף עץ, המפוצל לשתי זרועות. אין זה שריד מימי הביניים, מבטיח

תהלוכת-המחאה ברחובות קיפטיאן מוכנים לרדת למחתרת וללחום

גורם ההפרעה: באדייים

קלטה. אין הוא מכסף אלא איש מדע. את מקצועו התחיל לפני 27 שנה כאשר קנה בית בסביבות פריס. אולם בבית לא היו מים. אחד מחבריו שלח לו "מכשף", כומר מכפר קרוב. הכומר הגיע ובידו מקל מפוצל. הוא עשה כמה צעדים בגן הבית, הורה: לחפור כאן. ואמנם במקום המדויק נמצאו מים.

קלטה התרשם עד מעמקי נפשו. הוא החליט ללמוד את הסוד ולנצל לטובתו הוא ולעזרת האנושות.

אנשים באו אליו למען יגלה להם את עקבותיו של קרוב שנעלם, באו אליו בעלי מקצוע לדעת מי הם הגברים המהלכים עם נשותיהם, לפעמים באה גם, לדבר קלטה, המשטרה למען יעזור לה למצוא פושע.

כל זה הביא קלטה כהכחה ליכולתו המדעית של מטה-הקסמים. בכל זאת אין הוא בעניוהו, מבטיח 100% של הצלחה. רק במחצית המקרים הוא מצליח לגלות את הדבר המבוקש ללא כל היסוס. הוא מקוה שלמשטרה יהיה השכל הדרוש כדי להתקשר עמו ולקבל את פתרון תעלומת שני האנגלים. "אני בטוח שמקרה זה נכלל ב-50% אשר בהם מובטחת הצלחה מלאה".

בשל היותה בירת האופנה והלבוש האלגנטי, לא מסתפקת פריס בסגולים ומכנסים פשוטים, כדוגמת אלה הנראים ברחובות ישראל. באותה המידה שהיופי חשוב, חשובים גם יעילותו וכושר מילוי תפקידו של הבגד. כך שמכנסיהן הקצרים של יפהפיות פריס לא זו בלבד שעומדים על רמה אמנותית גבוהה אלא גם ממלאים את תפקידם ביעילות רבה. אם המכנסיים צריכים כבר להיות קצרים, קבע הגיגיון הפריסאי, או שיהיו קצרים באמת.

אולם לפני כשבוע, הופיע אף הגיגיון פריסאי זה. בכיכר להזקוקורד, ליד מזרקת המים הגדולה, הופיעו שתי יפהפיות אשר, לפי לבושן, חשבו אף את המכנסיים הקצרים המקובלים כגדולים מנשוא בחום הצולה: הן הופיעו בבגדי ים ביקינו אשר שטח כסוים מינימלי.

מכונית הדורה נעצרה ליד הכיכר וממנה יצאו אנשים עם מצלמות שחשבו, כנראה, את המחזה למעניין והחליטו להנציחו בסרט. באה המשטרה, ציוותה: "להתחזר!" אולם הקהל לא התלהב לרעיון. כוח המשכיה של הבחורות גבר על יראת המדים. השוטרים החליטו לעצור את הבחורות, על מנת לחסל את סיבת ההפרעה.

אולם כאשר עלו על הדשא המסוכב את הבריכה, החלו הצלמים לצעוק ולגזור בהם: אל תיכנסו! אתם מקלקלים את התמונה.

השוטרים גדהו מחוצפה זו, הקהל נהנה. עכשיו יראו משהו מענין. השוטרים ההקדמו לעבר הצלמים, כשאיום כתוב על פניהם. אך הצלמים הוציאו מכתב, דיברו בשטף, הניעו ידיים בקדחתנות. סמל המשטרה הביט במכתב, בדק אותו מכל צד, הורה לבסוף, לקול לעג הקהל, לאנשי לעזוב את המקום.

המכתב החשוב, שגרם לתבוסת השוטרים היה אישור ממטה משטרת פריס כי הצלמים זולייין דרווייוויה ואנשיה, המסרטיים סרט בשם "תחת שמי פריס", רשאים לעשות כאוות נפשם ברחובות פריס, כל עוד אין הם עוברים עבירה.

לך גיבברט מלאן, קצין חיל האוויר דניאל מלאן, ראש הממשלה. הוא צטרפו אנשים רבים (כולל גנרל של שם בדרכי שלום, מוכנים החיילים הנשק.

ענת החקירה

השקפותיו ומדיניותו של מלאן באזורים מיוחדים, לא נמצא עדיין

הא (בעיקר בסביבות מכרות זהב, מליון כושים, כמחצית האוכלוסייה שח הריכוזים ל-13% בלבד מהארמה

בתי-חמר אשר אסור להם לצאת מאת על המחנה) בעיקר על מנת להוות בוד הטילה הממשלה, בשנת 1890, ריע של הכושים אין מקור הכנסה מכרות ובחוחת-הענק של החקלאים

כספיים על עם החי בקושי מתוצרת ניגיות ממשלת דרום אפריקה כלפי

חמורה של מקורות עבודה אלה, 1.000 תינוקות הגולדים בריכוזים הקטלנית ביותר: פלגרה, הנגרמת

וחמות מכת הואה האי בהודוסיין הסתערות-נגד בלי היסוס

